

Małgorzata Supera

Sprawozdanie z konferencji zorganizowanej przez Okręgową Radę Adwokacką w Barcelonie w dniach 3–5 lutego 2005 r. na temat „Etyka a wolność umowy w zakresie ustalenia wysokości wynagrodzenia adwokata”

Palestra 50/5-6(569-570), 213-214

2005

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Zgromadzeni jednogłośnie podjęli nadto, uchwałę wzywającą Komisję Europejską, Radę Europejską oraz Parlament Europejski do odrzucenia forsowanego obecnie w Brukseli projektu tak zwanej III Dyrektywy o zapobieganiu procederowi prania brudnych pieniędzy.

Wiedeńskiej naradzie, tak samo jak co roku, towarzyszyły różnego rodzaju kurtuazyjne spotkania. Wszyscy uczestnicy konferencji otrzymali zatem zaproszenia do złożenia wizyty w Hofburgu, gdzie gospodarzem był Prezydent Republiki Austrii, Pan dr Heinz Fischer, a także do uczestnictwa w spotkaniu, podczas którego honory domu czyniła Federalna Minister Sprawiedliwości Republiki Austrii Pani Karin Miklautsch. Niektórzy spośród uczestników narady zostali nadto, w dzień po zakończeniu konferencji, podjęci uroczystym obiadem współwydawany przez urzędującego w Wiedniu ambasadora Niemiec i przez władze ogólnoniemieckiej samorządowej izby adwokackiej. W gronie specjalnych gości owych towarzyskich wydarzeń znalazł się przybyły na te dni do austriackiej stolicy Minister Sprawiedliwości Rzeczypospolitej Polskiej, Pan Andrzej Kalwas.

Podziękowania za gościnność i niezwykle sprawne przeprowadzenie konferencji należą się organizatorom, w szczególności Koleżankom i Kolegom działającym w Austriackiej Ogólnokrajowej Izbie Adwokackiej (na czele z jej Prezesem, Panem dr. Gerhardem Benn-Iblerem) oraz w Izbie Wiedeńskiej. Polska palestra ma wśród nich wielu szczerych, wypróbowanych przyjaciół. Także i ze względu na uderzające podobieństwo tradycji zawodowych w obydwu krajach, pielęgnowanie bliskich związków z adwokatą austriacką wydaje się szczególnie warte zachodu. Wiedeń jawi się bowiem obecnie jako ośrodek odbudowujący dawne wielostronne więzi narodów centralnej części Europy.

Ewa Stawicka

Sprawozdanie z konferencji zorganizowanej przez Okręgową Radę Adwokacką w Barcelonie w dniach 3–5 lutego 2005 r. na temat „Etyka a wolność umowy w zakresie ustalania wysokości wynagrodzenia adwokata”

Udział w Konferencji wzięli przedstawiciele miejscowej adwokatury oraz zaproszeni goście m.in. z Belgii, Włoch, Portugalii, Andory, Austrii, Francji, Wielkiej Brytanii, Luksemburga, Szwajcarii, Turcji, Holandii, Niemiec, Bułgarii i Polski. Zjazdy tego rodzaju organizowane są przez adwokatów z Barcelony raz w roku. Przedmiotem wystąpień prezentowanych w czasie ostatniego były rozwiązania dotyczące zasad ustalania wysokości wynagrodzenia za udzieloną pomoc prawną.

Na podstawie wygłoszonych referatów można przyjąć ogólną tezę, iż adwokat uznany przez prawo europejskie za przedsiębiorcę, wykonując swój zawód ma na celu generowanie zysków, ma zatem prawo do sprawiedliwego wynagrodzenia za swoją pracę. Wysokość wynagrodzenia pozostawiona została do swobodnego ustalenia między klientem a adwokatem, bez żadnych ograniczeń, ponad te wynikające z norm etycznych oraz regulujących zasady konkurencji.

Biorąc pod uwagę, iż prawo europejskie kwalifikuje adwokata jako przedsiębiorcę, wszelkie regulacje dotyczące taryf przyjęte przez rady adwokackie na poziomie lokalnym czy narodowym uważane są za naruszenie zasad wolnej konkurencji i przez to są sprzeczne z art. 85 § 1 Traktatu rzymskiego. Możliwe jest natomiast wprowadzenie takich taryf drogą ustawową, jak ma to miejsce we Włoszech i Niemczech.

Szeroko dyskutowana była również możliwość określenia wynagrodzenia adwokata na zasadzie *pacta de quota litis*. Kodeks deontologiczny adwokatów Unii Europejskiej przyjęty w 1998 r. wprowadził zakaz *pacta de quota litis*, definiując ją jako umowę między adwokatem a jego klientem zawartą przed ostatecznym rozstrzygnięciem sprawy, na mocy której klient zobowiązuje się wobec adwokata do zapłacenia części korzyści uzyskanych w wyniku procesu, bez względu na to czy korzyści te określono jako sumę pieniężną lub w inny sposób.

Praktyka w tym zakresie jest różna, Kodeks Adwokatury katalońskiej dopuszcza pomimo to umowę *de quota litis*, we Francji umowy te są dozwolone jako komplementarne do wynagrodzenia.

Oprócz możliwości zapoznania się z problematyką merytoryczną, udział w kongresie stworzył okazję do zapoznania się z zasadami organizacji i funkcjonowania adwokatury w Barcelonie. W Barcelonie zawód adwokata wykonuje około 1800 osób, albowiem dostęp do zawodu w Hiszpanii jest bardzo uproszczony. W pierwszym dniu obrad, w dniu patrona adwokatów hiszpańskich Sant Raimon de Penyafort, dokonano uroczystego wręczenia dyplomów i odznaczeń grupie kilkudziesięciu adwokatów z okazji pięćdziesięciolecia ich pracy zawodowej. Zorganizowana również została msza dla upamiętnienia 77 członków korporacji, którzy odeszli w 2004 r.

Na szczególną uwagę zasługuje, podkreślana wielokrotnie przez przedstawicieli Rady, chęć kontynuowania współpracy z Adwokaturą Polską, jak również zaproponowane przez Dziekana Okręgowej Rady Adwokackiej w Sofii nawiązanie kontaktów z Okręgową Radą w Warszawie.

Małgorzata Supera

Sprawozdanie z międzynarodowej konferencji „Imigracja w Unii Europejskiej”

W dnia 21–22 lutego 2005 r. na północy Hiszpanii w Vitoria-Gasteiz odbyła się międzynarodowa konferencja na temat „Imigracja w Unii Europejskiej – analiza wielopoziomowa”.

Organizatorem szóstej edycji konferencji, której celem była identyfikacja oraz analiza społecznej, politycznej, ekonomicznej i kulturalnej rzeczywistości w Europie, był Parlament Baskijski we współpracy z Europejskim Instytutem Administracji Publicznej.

W konferencji wzięli udział liczni przedstawiciele organizacji rządowych oraz pozarządowych zajmujących się problematyką związaną z imigracją, a także prawnicy i przedstawiciele nauki.

Migracje ludności dotyczą wszystkich państw członkowskich Unii Europejskiej, a ich konsekwencje nie ograniczają się tylko do obszarów państw członkowskich. Z powyższego względu, Komisja pracuje nad rozwojem uregulowań dotyczących migracji ludności zarówno